

anden situation end situationen i 1993 på skatteområdet.

Her har vi altså en regering, der ønsker at holde fast i et forlig, men som bryder det, og det vedstår undervisningsministeren. Den eneste, der ikke vil vedstå, at der er forligsbrud, er statsministeren. Og statsministeren har svært ved at forholde sig til undervisningsministerens udtalelser den 10. april. Hvorfor vil statsministeren ikke blot sige, at undervisningsministeren har ret?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er simpelt hen, fordi hr. Frank Jensens udlægning af, hvad undervisningsministeren har sagt, er lodret forkert. Jeg gentager: Den er lodret forkert. Undervisningsministeren har på intet tidspunkt udtalt sig om, at der er begået forligsbrud. Jeg citerer ordret fra Politiken den 11. april 2002. Undervisningsministeren siger:

» (...) jeg bryder en mangeårig tradition, nemlig når regeringen nu ønsker et forslag vedtaget, som ikke har fuld opbakning i den tidligere forligskreds«.

Dertil svarer jeg: Det skyldes jo, at det netop var annonceret forud for valget. De eksempler, som hr. Frank Jensen og andre i dag har trukket frem, på, at man i forligsperioden har afvist ændringsforslag, skyldtes jo, at de ikke var annonceret forud for et valg, og derfor måtte man holde fast i, at forligskredsen skulle være enig.

Kl. 13.50

Men det, der er den nye situation, og som gør, at man kan bryde med den praksis, er jo, at regeringens partier meget klart forud for valget har tilkendegivet, at det ønskede vi at gøre, og derfor er der simpelt hen ikke noget at komme efter.

Så vil jeg gerne sige til hr. Frank Jensen: Nu var det altså mig, der sad i det lokale, dengang snderingerne om regeringsdannelsen fandt sted, og jeg ved nøjagtig, hvordan ordene faldt. Det blev gjort krystalklart for alle partier, at regeringens ønske selvfølgelig var, at vi kunne fortsætte folkeskoleforliget, men at regeringen ville indkalde til forhandlinger med folkeskoleforligspartierne med henblik på ændringer. Jeg gjorde det også klart, at vi ikke på det tidspunkt kunne tage stilling til, hvad der skulle ske, hvis man ikke blev enig, for vores hensigt var, at man skulle blive enig.

Det er det stadig væk. Det er da stadig væk regeringens ønske, at der skal blive en enighed

om en bred aftale om en ny folkeskolelov, det vil jeg gerne gentage. Alle Folketingets partier får chancen, og så håber jeg, at udfaldet af alt det her bliver, at et bredt flertal står bag en ny folkeskolelov.

Frank Jensen (S):

Jeg forstår statsministeren sådan, at hvis man har haft noget på sit politiske program op mod et valg, som man gerne vil have lavet om, så kan man bruge et hvilket som helst flertal til at forandre et forlig efter valget.

Sådan er det ikke, vil jeg sige til statsministeren. Det er, som hr. Aage Frandsen har sagt nogle gange, en ny parlamentarisk tradition. Det er et brud på forligspraksis her i Folketinget, og selv om jeg ikke har været her i så mange år som statsministeren, alene 15 år, er det i hvert fald et brud på alt, hvad jeg har lært om forligsindgåelse her i huset.

Statsministeren lægger en ny linje. Blokpolitikken finder nu vej, og det mest beklagelige er, at det også gælder for vores børns skole. Vi kaster skolen ud i et politisk slagsmål, et hundeslagsmål. Statsministeren står og siger, at statsministeren gerne vil lave nye og store og brede forlig, samtidig med at man bryder forlig.

Op til år 2002, ved valget i 1998, havde Socialdemokratiet også på sit program, at vi gerne ville have maksimal betaling for skolefritidsordning, men efter valget afstod vi fra at bruge det flertal, vi havde. Hvad er forskellen, vil jeg spørge statsministeren?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil altså gerne slå fast, at det ikke er regeringen, der er gået ud og har sagt, at nu eksisterer folkeskoleforliget ikke. Det har andre partier sagt.

Det, der tværtimod er situationen, er, at regeringens ønske er, at der fortsat skal være en bred aftale bag den danske folkeskole, og derfor bliver alle partier indkaldt til forhandlinger, og det er fortsat regeringens hensigt.

Jeg tror ikke, at det kan siges meget klarere. Alle partier får chancen, og jeg håber, at udfaldet bliver et nyt folkeskoleforlig med en meget bred deltagelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.